

Isegi kõige pühamad inimesed teevad seda pattu seda teadvustamata

<https://www.youtube.com/watch?v=biXySoVgJHM>

Kas teadsid, et on olemas nii laastav patt, mis võib sind põrgusse saata isegi siis, kui sa iga päev palvetad, regulaarselt paastud ja kirikus täieliku pühendumusega teenid? Patt, mille Jeesus mõistis hukka seksuaalsest ebamoraalsusest, abielurikkumisest, rohkem kui ühestki teisest patust. Kõige hirmutavam on see, et kõige usklikumad inimesed, need, kes näivad kõige pühamad, on need, kes seda kõige rohkem praktiseerivad, seda isegi teadvustamata. Täna avastad sa varjatud patu, mis blokeerib kõik sinu palved ja seab ohtu sinu igavese pääsemise. Iisraeli iidsetel maadel, kus kõrbetolm segunes õigete palvetega, elas naine nimega Raahel, keda kogu Jeruusalemmas tunti kui kõige võimsamat eestpalvet, kõige targemat vaimset nõuandjat, kõige pühendunumat usklikku. 45-aastaselt oli Raahel pühendanud Jumala teenimisele üle kahe täieliku kümnendi. Igal koidikul enne, kui esimene päikesekiir puudutas Juudamaa mägesid, oli ta juba põlvili. 5 tundi intensiivset igapäevast palvet, 3-päevased paastud igal nädalal, pidev leskede ja orbude teenimine. Tema maine oli laitmatu, tunnistus veatu, elu pealtnäha püha. Kõik sünagoogis imetlesid teda. Usujuhid pidasid temaga nõu. Noored naised tahtsid teda jäljendada. Haiged otsisid tema palveid, sest nad teadsid, et kui Raahel eest kostis, siis taevad liiguvad. Või vähemalt nii see tundus. Kuid selle täiusliku pühaduse fassaadi taga, Raaheli südame sügavustes, kasvas tume seeme, mida keegi ei näinud. Seeme, mis külvati 15 aastat tagasi, päeval, mil tema noorem õde Deboora teatas oma kihlusest mehega nimega Eelija. Eelija oli mees, keda Raahel oli salaja aastaid armastanud, jõukas ja jumalakartlik kaupmees, kes sünagoogis sageli käis, mees, kellega Raahel unistas perekonna loomisest. Kuid Raahel polnud kunagi oma armastust tunnistanud, polnud kunagi märke andnud, hoides oma tundeid nagu salajast aaret oma hinge sügavustes. Kui Deboora, õnnest särades, jagas uudist oma kihlusest Eelijaga, tundis Raahel, nagu oleks pistoda tema südant läbistanud. Valu oli nii tugev, et hetkeks ei saanud ta hingata. Kuid selle asemel, et oma ahastust näidata, naeratas Raahel. Ta kallistas oma õde. Ta õnnistas teda avalikult kaunite ja vagade sõnadega. Kõik mainisid, kui armastav õde Raahel oli. Milline küps ja püha naine. Keegi ei näinud pisaraid, mida ta sel ööl üksinduses valas. Keegi ei kuulnud tema padjas summutatud karjeid. Keegi ei teadnud, et just sel hetkel külvati tema südamesse kibeduse seeme. Ja see seeme, mida päevast päeva toitsid vastamisi seismata mõtted ja töötlemata emotsioonid, hakkas kasvama. Alguses oli see väike, peaaegu märkamatu. Raahel võis seda ignoreerida, võis teeselda, et seda pole olemas. Aga iga külaskäiguga õe majja, iga perekondliku peoga, iga Deboora ja Eelija abielust sündinud lapsega see seeme kasvas. Sellest sai pahameele põõsas. Seejärel kadeduse puu. Lõpuks tihe ja tume kibeduse mets, mis täitis kogu tema südame maastiku. Kõige häirivam oli Raaheli võime seda religioosset religioosset silmakirjalikkust varjata. Ta oli religioosse silmakirjalikkuse kunsti täiustanud, isegi aru saamata, et ta seda teeb. Deboorat külastades naeratas ta, samal ajal kui seesmiselt kees pahameelest. Kui ta oma õe perekonna eest palvetas, tulid sõnad tema suust õiged, kuid ta süda oli täis süngeid ja salajasi soovet. Kui Deboora oma rõõme jagas, vastas Raahel teeseldud entusiasmiga, soovides samal ajal sisemiselt, et õe elus midagi valesti läheks. See kahesus oli saanud tema tavapäraseks eksistentsiviisiks, nii juurdunud, et ta ei seadnud seda enam isegi kahtluse alla. Piibel hoiatab meid selle sureliku ohu eest Jeremija 17:9 raamatus. Süda on petlikum kui kõik ja meeleheitlikult kuri. Kes seda teada saab? Raahel oli langenud kõige sügavamasse pettusse, uskudes, et ta saab oma südame pimeduse varjata religioossete tegude taha. Aastad möödusid ja emotsionaalne distants õdede vahel kasvas, kuigi keegi teine seda ei märganud. Raahel oli õppinud välimust ideaalselt säilitama. Perekondlikel koosviibimistel oli ta lahke ja abivalmis. Tähtsatel pidustustel tõi ta alati parimaid kingitusi. Ta ei jätnud kunagi oma vennapoja sünnipäevi vahele, kuid iga väline lahkustegu oli nagu mask, mis kattis tema hinge moonutatud palet. Iga naeratus oli vale, iga kallistus

oli teater, iga õnnistussõna oli puhas silmakirjalikkus. Ja kõige traagilisem oli see, et Raahel oli hakanud uskuma, et seni, kuni ta teeb õigeid asju, pole tema südame seisundil tähtsust. See on pettus, mis hävitab miljoneid usklikke. Nad arvavad, et väline religioossus võib asendada sisemise puhtuse. Nad usuvad, et seni, kuni nad teevad õigeid asju, ei näe Jumal, mis on nende südames. Aga Jumal ei lase end petta. Raahel arendas välja üha intensiivsema vaimse rutiini, justkui püüdes välise religioossusega kompenseerida oma südames kasvavat sisemist mädanemist. Ta suurendas oma palvetunde 3-lt 5-le päevas. Ta lisis igal nädalal ühe paastupäeva. Ta tegi vabatahtlikku tööd kõigis sünagoogis saadaolevates teenistustes. Ta külastas haigeid, toitis vaeseid, õpetas noortele naistele pühakirja. Tema ajakava oli nii täis religioosset tegevust, et tal oli vaevu aega magada. Ja teatud mõttes oli see just see, mida ta otsis. Tegevuses hoidmine tähendas, et ta ei pidanud silmitsi seisma koletisega, mis temas elas. See tähendas võimet vältida ebamugavaid küsimusi, mida Püha Vaim vaikel hetkedel sosistas. See tähendas võimet jätkata enesepettust, väites, et ta on püha naine, kuigi tegelikult oli ta süda mäda. Aastad möödusid ja olukord järk-järgult halvenes. Deboora ja Eelija õitsesid kõiges. Nende äri kasvas külluslikult. Nende lapsed olid terved ja ilusad. Nende abielu oli armastuse ja harmoonia eeskuju. Kogukond imetles ja õnnistas neid. Ja iga õnnistus, mida nad said, oli nagu sool Raaheli lahtises haavas. Iga õe saavutus pani teda end veelgi läbikukkununa tundma. Iga Deboora rõõmus naeratus tuletas talle meelde tema enda ravimata valu. Raahel hakkas kogema kummalisi füüsilisi sümptomeid, pidevaid peavalusid, mida ükski arst ei osanud seletada, kroonilisi seedimisprobleeme, mis süvenesid iga kord, kui ta oma õde nägi, unetust, mis jättis ta kurnatuks, kuid ei suutnud puhata. Tema keha avaldas väliselt seda, mida ta hing ei tahtnud ära tunda. Kibestumus mürgitas teda sõna otseses mõttes seestpoolt. Kuid Raahel tõlgendas neid sümptomeid täiesti valesti. Ta arvas, et need olid Jumala katsumused, vaenlase rünnakud tema võimsa teenistuse vastu. Ta palvetas tervenemise eest, paastus vabanemise eest, palus vanematelt käte pealepanekut. Kuid sümptomid püsisid, sest probleemi juurt ei puudutatud kunagi. Õpetussõnade raamat 14:30 ütleb meile: "Rahulik süda viib terve ihu, aga kadedus on mädanemine luudele-kontidele." Raahel koges just seda. Kadedus ja kibestumus söövisid tema luud, hävitades tema keha seestpoolt väljapoole. Siis juhtus midagi, mis näitas, kui sügav oli pimedus Raaheli südames. Deboora haigestus raskelt palavikku, mida arstid ei suutnud tuvastada ega ravida. Päevade kaupa oli ta elu ja surma vahel. Terve kogudus kogunes tema tervenemise eest palvetama. Raahel juhtis muidugi eestpalveid. Tema palved olid kõneosavused, täis piibli viiteid, ilmselt võitnud. Kuid oma südame sügavuses, pimedas kohas, mida ta ise ei tahtnud ära tunda, tundis Raahel midagi, mis teda kohutas. Vaikne hää sosistas, et võib-olla oleks parem, kui Deboora ei jääks ellu. Võib-olla saab ta lõpuks teada kannatustest, mida Raahel oli 15 aastat vaikides kogenud. Võib-olla jääb Eelija leseks ja näeb Raahelit lõpuks teistmoodi. Need mõtted kestsivad vaid sekundeid, enne kui Raahel need õuduse ja süütundega maha surus. Ta palvetas kohe tulihingelisemalt, justkui püüdes neid süngeid mõtteid kompenseerida. Kuid kahju oli tehtud. Raahel oli just avastanud, et kibestumus tema südames oli palju sügavam ja tumedam, kui ta oli kunagi ette kujutanud. See ilmutus kohutas teda. Esimest korda 15 aasta jooksul nägi Raahel ennast jõhkra selgusega. Ta nägi, et kogu tema religioosne teenistus oli olnud vale. Ta nägi, et kuigi kõik pidasid teda pühaks, haudus ta endas põrgu väärilisi mõtteid. Kuid isegi selle hirmuäratava ilmutusega ei astunud Raahel otsustavat sammu siira meelega paranduse suunas. Selle asemel, et oma pattu tunnista ja vabanemist otsida, süvendas ta oma religioossust veelgi. Ta hakkas palvetama 6 tundi päevas. Ta paastus 4 päeva nädalas. Ta kahekordistas oma teenistusi sünagoogis. Ta justkui usuks, et suudab Jumala andestuse tegudega ära teenida, justkui [nortsatab], kui ta suudaks oma südame pimedust oma religioossete tegevuste hulgaga kompenseerida. Kuid Jumalat ei avalda muljet religioossus ilma meelega paranduseta. Ta otsib siiraid südameid, mitte täiuslikke tegusid. Jesaja 29:13 on kirjas Jumala sõnad. Need inimesed tulevad mulle oma suuga ligi ja austavad mind oma huultega, aga nende südamed on minust kaugel. See kirjeldas ideaalselt Raaheli seisundit. Tema huuled lausuvad kauneid palveid, aga tema süda oli Jumalast kaugel, aheldatud kibeduse ahelatega, mille ta ise oli loonud. Deboora paranes imekombel pärast seitsmepäevast agooniat. Terve kogukond tähistas, omistades ime Raaheli võimsatele eestpalvetele. Nad kallistasid teda, õnnistasid teda, tõstsid ta veelgi

kõrgemale pühaduse pjedestaalil. Aga Raahel teadis tõde. Ta teadis, et tema palved olid olnud tühjad, mehaanilised, ilma tegeliku jõuta. Ta teadis, et hetkeks oli ta soovinud omaenda õe surma. Ja see ilmutus täitis ta nii sügava süütundega [muusikaga], et see intensiivistas tema religioosset tegevust veelgi. Kui varem palvetas ta viis tundi, siis nüüd palvetas ta kuus. Kui varem paastus ta kolm päeva, siis nüüd paastus ta neli. Justkui suudaks ta Jumala soosingu tegude kaudu välja teenida. Justkui suudaks ta oma südame pimedust kompenseerida oma teenistuste hulga. Raahel oli langenud vaenlase vanimasse lõksu – uskumusse, et väline religioossus saab asendada sisemise puhtuse. Ja kõige traagilisem oli see, et keegi tema ümber ei näinud, mis toimus. Kõik nägid teda pühaduse eeskujuna. Keegi ei kujutanud ette sõda, mis temas möllas. Pühakiri hoiatab meid selle ohu eest sõnadega, mis peaksid meid värisema panema. Matteuse evangeeliumi 23. peatükis astub Jeesus variseridele vastu laastavate sõnadega. Ta ütleb neile, et nad on nagu lubjatud hauad, väljastpoolt ilusad, aga seestpoolt täis surnute luid ja igasugust ebapuhtust. Ta ütleb neile, et väljastpoolt paistavad nad inimestele õiged, aga seestpoolt on nad täis silmakirjalikkust ja ülekoht. Need sõnad ei olnud suunatud prostituutidele ega varastele. Need olid suunatud kõige lugupeetumatele usujuhtidele, neile, kes tundusid kõige pühamad, neile, kes paastasid, kümnist maksid ja avalikult palvetasid. Jeesus ilmutab verd jahutavat tõde. On võimalik omada pühaduse mainet, kui süda on täis pattu. On võimalik teenida kõigis teenistustes, kandes samal ajal hävitavat kibedust. On võimalik tundide kaupa palvetada, säilitades samal ajal sureliku andestamatuse. Ja see patt, just seetõttu, et see on nähtamatu, kuna see on sotsiaalselt vastuvõetav, kuna see võib peituda religioosse tegevuse taha, on ohtlikum kui ilmsed patud nagu seksuaalne ebamoraalsus. Mees, kes maadleb pornograafiaga, teab, et ta on patus. Ta tunneb veendumust. Ta otsib abi. Ta võitleb, et vabaneda. Aga inimene nagu Raahel, kes hoiab kibedust, säilitades samal ajal pühaduse fassaadi, elab täielikult petetud. Ta ei tunne veendumust, sest ta on oma pattu õigustanud. Ta ei otsi abi, sest ta ei tunne, et ta seda vajab. Ta ei võitle, et vabaneda, sest ta ei pea end orjaks. Ja see on täpselt vaenlase strateegia, et hoida inimesi patus, veendes neid samal ajal, et nad on pühad. et hävitada nende vaimne elu, pannes neid samal ajal uskuma, et nad kasvavad, et täielikult blokeerida nende suhe Jumalaga, pakkudes neile jumaliku intiimsuse illusiooni. Raahel jätkas oma silmakirjalikku elu veel palju aastaid. Iga perekondlik kohtumine oli täiuslik etteaste. Iga vestlus Debooraga oli teesklus. Iga palve tema õe eest oli vaga vale. Ja keegi ei kahtlustanud midagi, sest Raahel oli oma teo täiuslikuks lihvinud. Kuid on midagi, millest Raahel aru ei saanud. Jumalat ei saa petta. Heebrealastele 4:13 kuulutatakse: "Ja ükski loodu ei ole tema silme eest varjatud, vaid kõik on alasti ja paljastatud tema silmade ees, kellele me peame aru andma." Jumal nägi iga kibeduse mõtet. Ta tundis iga pahameele emotsiooni. Ta teadis täpselt, kui mäda oli Raaheli süda tema religioosse fassaadi taga. Ja kuigi Jumal on kannatlik ja halastav, on ta ka õiglane ning tema õiglus nõuab patule vastu astumist. Järgnevad aastad tõid Raaheli ellu peeneid, kuid olulisi muutusi. Vastused tema palvetele, mis varem tundusid nii sagedased, hakkasid vähenema. Haiged, kelle eest ta eestkostes palvetas, ei paranenud enam sama sagedusega. Võimatud olukorrad, mille pärast ta appi hüüdis, jäid samaks. Alguses ei pannud Raahel mustrit tähele. Ta omistas iga vastuseta palve individuaalsetele oludele, Jumala salapärasele tahtele, vaimsetele katsumustele. Kuid aja jooksul muutus muster vaieldamatuks. Tema palved olid kaotanud jõu. Taevad tundusid tema pea kohal suletud olevat. See ajas ta sügavalt segadusse. Lõppude lõpuks palvetas ta rohkem kui kunagi varem, paastus rohkem kui kunagi varem, teenis rohkem kui kunagi varem. Miks Jumal ei vastanud? Miks ta tundis oma vaimses elus kasvavat tühjust? Miks tundus, et lähedus, mida ta kunagi Jumalaga tundis, oli aurustunud? Mida Raahel ei mõistnud, oli laastav tõde, mis on kirjas Markuse evangeeliumi 11:25 ja 26. Ja kui te seisate palvetades, siis kui teil on midagi kellegi vastu, siis andke andeks, et teie Isa taevas annaks teile teie patud andeks. Sest kui te ei andesta, siis ei anna ka teie Isa, kes on taevas, teie patud andeks. Need Jeesuse sõnad ei ole pastoraalne soovitus. Need on jumalik käsk igaveste tagajärgedega. Jumal blokeeris Raaheli palveid mitte sellepärast, et ta oleks olnud julm, vaid sellepärast, et ta elas otseses sõnakuulmatuses. Iga kord, kui ta palvetas ilma oma õele andestamata, iga kord, kui ta kibedust säilitades eestkostes esitas, tõi ta Jumala ette rüvetatud ohvreid, mille Ta tagasi lükkas. See oli nagu klaasi veega täitmine, kui selle põhjas oli auk. Ükskõik kui palju

ta kallas, miski ei jäänud püsima. Ka Raaheli füüsiline seisund halvenes sel perioodil dramaatiliselt. Peavalud muutusid halvavaks migreeniks, mis jättis ta päevadeks voodihaiglasse. Seede probleemid arenesid veritsevateks haavanditeks, mis vajasis pidevat arstiabi. Unetus muutus terveks ööks unetuks, mida vaebasid obsessiivsed mõtted ebaõiglusest, mida ta uskus end olevat kannatanud. Tal tekkis kätes artriit, mis tegi isegi kõige lihtsamad toimingud valusaks. Tema vererõhk tõusis ohtlikult kõrgele. Krooniline väsimus haaras teda, pannes ta tundma, nagu kannaks ta pidevalt kive õlgadel. Arstid olid hämmeldunud. 55-aastane naine, kellel oli nii palju samaaegseid kroonilisi haigusi, oli ebatavaline. Nad tegid testi testi järel, kuid ei leidnud ühtset põhjust. Nad kirjutasid välja ravimeid, mis leevendasid ajutiselt sümptomeid, kuid ei lahendanud kunagi algpõhjuseid. Kuid arstid ei suutnud näha otsest seost tema füüsilise tervise ja vaimse seisundi vahel. Kaasaegne meditsiin on kinnitanud seda, mida Piibel alati teadis. Pahameel, kibestumus ja andestamatus vabastavad pidevalt stressihormoone, mis sõna otseses mõttes hävitavad keha rakutasandil. Krooniliselt kõrge kortisooli tase nõrgestab immuunsüsteemi, muutes inimese haavatavaks infektsioonide ja haiguste suhtes. See sütitab kudesid, põhjustades liigese- ja lihasvalu. See kahjustab mao limaskesta, põhjustades haavandeid. See ahendab veresooni, tõstes vererõhku. See häirib unemustrit, põhjustades kroonilist unetust. Raahelit hävitas tema enda varjatud patt, kuid ta ei tundnud seda ära. Ta omistas oma haigused demonlikele rünnakutele, jumalikele katsumustele, igale seletusele peale tõe. Tema eitamine oli nii sügav, et kui teised küsisid, kas tema südames on midagi lahendamata, midagi, mida ta peaks andestama, vastas ta solvunud nõrdimusega. Kuidas nad julgevad väita, et tema, kes palvetas 5 tundi päevas, paastus 4 päeva nädalas, teenis väsimatult sünagoogis, hoidis pattu oma südames. Ta oli Jumala naine, võimas eestpalvetaja, pühaduse eeskuju. See ettepanek ise oli solvav. See kaitse reaktsioon on tüüpiline neile, kes elavad sügavas vaimses pettuses. Kui tõde tuleb liiga lähedale, kui see ähvardab paljastada varjatud patu, on instinktiivne reaktsioon rünnata, kaitsta, vägivaldselt tagasi lükata. See on ego kaitsemehhanism, mis takistab tõelist meeleparandust. Õpetussõnade raamat 28:13 hoiatab meid: "Kes oma patte varjab, see ei edene, aga kes need üles tunnistab ja hülgab, leiab halastuse." Raahel oli oma patte 15 aastat varjanud ja seetõttu ei edenenud ta üheski eluvaldkonnas. Tema tervis halvenes. Tema palved jäid vastusetu. Tema rõõm oli kadunud. Tema suhted olid pealiskaudsed. Tema teenimine oli kaotanud jõu. Kõik tema elus oli närbunud, sest kibeduse juur mürgitas kõike seestpoolt. Kuid Raahel keeldus jätkuvalt tõde nägemast. Ta süüdistas jätkuvalt oma sisemiste probleemide pärast väliseid jõude. Ta otsis jätkuvalt pealiskaudseid vaimseid lahendusi sügavale vaimsele probleemile. Ta palvetas jätkuvalt vabanemise eest, klammerdudes kindlalt ahelate külge, mis teda orjastavad. Sünagoogi juhid hakkasid Raahelis märkama peeneid muutusi. Kuigi ta jäi teenistuses aktiivseks, oli midagi muutunud. Tema kohalolek ei toonud enam rahu. Tema sõnad, kuigi teoloogiliselt korrektsed, olid elutud. Tema palved, kuigi kõneosavusega, kõlasid õõnsalt. Mõned hakkasid mõtlema, kas Raaheliga on vaimselt kõik korras. Aga kui nad talle õrnalt vastu astusid, kaitses ta end sellise raevukusega, et nad õppisid mitte pealetükkivaks muutuma. Ja nii jätkas Raahel oma vaimset laskumist, säilitades samal ajal religioosse tõusu mulje. Siis saabus päev, mis muutis kõik igaveseks. Hommikupalvuse ajal sünagoogis, kui Raahel tulihingeliselt kogukonna haigete eest palus, murdis midagi temas. Terav valu läbistas ta rinda, röövides talt hingeõhu. Tema jalad nõrgenesid ja ta varises kokku kõigi kohalviibijate ees. Nad viisid ta kiiresti koju, kus Jeruusalemma kogenuimad arstid uurisid teda põhjalikult. Diagnoos oli laastav. Tema süda, mida nõrgestasid aastaid kestnud krooniline stress ja kontrollimatu hüpertensioon, hakkas üles ütlema. Tema neerud näitasid peatse rikke märke. Tema maks oli kahjustatud aastatepikkuse kroonilise põletiku tõttu. Arstid olid ausad. Nad andsid talle nädalaid, võib-olla kaks või kolm kuud elu, kui tal veab. Polnud ühtegi ravi, mis oleks suutnud tema keha ulatuslikke kahjustusi tagasi pöörata. Kõik, mida nad teha said, oli hoida teda viimastel päevadel mugavalt. Uudised levisid kogukonnas kiiresti nagu kulutuli kuivas rohus. Sajad inimesed tulid teda vaatama, tema eest palvetama, hüvasti jätma naisega, keda nad pidasid elavaks pühakuks. Küllastajate voog oli lakkamatu. Kõik tahtsid teda puudutada, õnnistada, saada viimaseid tarkusesõnu. Deboora, tema õde, tuli kohe pärast uudise kuulmist ja ei lahkunud Raaheli kõrvalt. Ta tühistas kõik oma kohustused, jättis oma äri

usaldusväärsete administraatorite kätte ja pühendus täielikult oma haige õe eest hoolitsemisele. Päeval ja öösel oli Deboora kohal. Ta toitis teda, kui too vaevu neelata suutis. Ta pühkis higi laubalt, kui palavik teda kimbutas. Ta hoidis ta kätt talumatu valu hetkedel. Ta luges talle pühakirja ette, kui too ei saanud magada. Ta armastas teda nii puhta ja ohverdusliku armastusega, et see oleks murdnud iga normaalse südame. Kuid isegi surmavoodil, isegi kui õde teda siira armastuse pisaratega teenis, tundis Raahel, et tuttav kibedus mürgitas isegi oma viimaseid päevi. Iga Deboora' heategu oli nagu nuga, mis keerdus tema süüdlaslikus südames. Häbi segunes pahameelega. Süütunne põimus kadedusega. Raahel oli suremas mitte ainult füüsiliselt, vaid ka vaimselt lõksus omaenda loodud vanglas, suutmata end isegi vabastada, kui surm lähenes. Nende nädalate jooksul saabunud paljude külastajate seas oli üks, kelle külastus erines kõigist teistest. Ühel pärastlõunal, kui Raahel oli üksi oma toas, saabus eakas prohvet nimega Naatan, keda tunti kogu Iisraelis oma vaimse eristusvõime ande ja võime poolest näha seda, mida teised ei näinud, saabus Naatan. Naatan oli üle 70 aasta vana, valge habemega, mis ulatus rinnani, ja silmadega, mis näisid nägevat loomuliku loori taha. Teda austasid isegi kõige tähtsamad usujuhid, sest tema sõnad läksid alati täide. Tema ennustused said alati teoks. Ta sisenes vaikselt, tema sandaalid kivipõrandal vaevu häält tegid. Ta istus Raaheli voodi kõrval puidust taburetil ja jälgis teda pikka aega silmadega, mis näisid tungivat ta hinge sügavaimasse soppi. Ta ei öelnud midagi, jälgis teda lihtsalt intensiivsusega, mis pani Raaheli tundma end täiesti alasti. Raahel tundis end selle läbitungiva pilgu all sügavalt ebamugavalt. Naatan justkui nägi iga tema mõtet, iga emotsiooni, mida ta oli varjanud, iga pattu, mida ta oli eitanud. Ta püüdis pilku kõrvale pöörata, kuid ei suutnud. Miski prohveti silmis hoidis teda vangistuses. Lõpuks, pärast seda, mis tundus igavikuna, kuid oli vaid minuteid, rääkis Naatan. Tema hääli oli pehme, kuid kindel, leebe, kuid vankumatu, kaastundlik, kuid ilma järeleandmisteta. Ja sõnad, mida ta lausus, alustasid Raaheli 15 aasta jooksul ehitatud kaitserajatiste lammutamist. Raahel, Aabrahami tütar, Kõigekõrgema sulane, ma olen sind aastaid jälginud. Olen näinud sinu väsimatut teenimist, sinu pealtnäha vankumatut pühendumust, sinu pühaduse mainet, mis ulatub üle kogu Jeruusalemma. Kogu kogudus austab sind kui vagaduse eeskuju, kui eeskuju sellest, mida tähendab Jumalaga käimine. Aga ma näen seda, mida keegi teine pole näinud. Ma näen, mis on peidus religioossuse loori taga. Ma näen sinu südant, Raahel, ja see, mida ma seal näen, täidab mind sügava kurbusega. Mitte sellepärast, et ma sind hukka mõistan, vaid sellepärast, et ma armastan sind ja ma tean, et sa kannatad asjatult. „Raahel üritas vahele segada, suu avanes, et end kaitsta, eitada, lükata tagasi Naatani vihjed, kuid prohvet tõstis käe õrna, kuid vankumatu autoriteediga.“ „Kuula mind enne vastamist täielikult, mu tütar. See, mida ma sulle räägin, võib sind sinu viimastel päevadel päästa,“ jätkas Naatan häälega, mis emotsioonide vaoshoitusest kergelt värises. „15 aastat, alates päevast, mil su õde Deboora teatas oma kihlusest mehega, keda sa salaja armastasid, oled sa oma südames hoidnud kibestumist, mis on kasvanud nagu vaimne vähk, hävitades sind aeglaselt seestpoolt. Sa oled teeninud Jumalat oma kätega, tehes tegusid, mis avaldavad meeste muljet. Sa oled palvetanud oma huultega, hääldades sõnu, mis kõlavad kaunitult ja vagalt. Sa oled paastunud oma kehaga, keelates endale füüsilised naudingud. Aga su süda, Raahel, sinu süda on kõik need aastad olnud täis pahameelt, kadedust ja andestamatust. Raahel oli täielikult halvatud. Keegi ei teadnud tema tunnetest Eelija vastu. Ta polnud kunagi kellelegi oma armastust tunnistanud. Ta polnud kunagi maininud oma valu tõelist põhjust. Ta oli seda saladust nii kiivalt hoidnud, et isegi Deboora, tema enda õde, ei osanud midagi kahtlustada. Kuidas sai see vana mees teada seda, mida keegi teine ei teadnud? Pisarad hakkasid mööda ta põski alla voolama, ilma et ta oleks suutnud neid kontrollida. Need polnud enesehaletsuse, vaid paljastamise pisarad. Esimest korda 15 aasta jooksul oli keegi näinud läbi tema maski. Keegi teadis tõde, mida ta oli nii hoolikalt varjanud, ja see paljastamine oli samaaegselt hirmutav ja vabastav. Nathan jätkas halastamatult, sest tõeline armastus ei saa olla leebe patu suhtes, mis hävitab armastatut. Sa oled naeratanud, samal ajal kui vihkasid. Sa oled kallistanud, samal ajal kui kadestasid. Sa oled õnnistanud, samal ajal kui sisemiselt needsid. Sa oled palvetanud oma õe eest, samal ajal salaja soovides tema läbikukkumist, kannatusi, isegi surma. Ja kogu selle aja oled sa uskunud, et sinu religioossus, pidev teenimine, väline pühendumus kompenseerivad sinu südames peidetud patu. Sa oled arvanud, et seni,

kuni sa õigeid tegusid teed, pole sinu südame seisundil tähtsust. Sina oled uskunud valet, et Jumal vaatab ainult välist, nagu inimesedki. Aga 1. Saamueli 16:7 ütleb meile selgelt: "Inimene vaatab silma ees olevat, aga Issand vaatab südant." Ja sinu süda, Raahel, on olnud 15 aastat mäda, rüvetatud kibedusest, mida oled päevast päeva toitnud oma mõtete ja emotsioonidega, mis pole Jumalale alistunud. Järgnev vaikus oli muserdav. Raahel ei saanud rääkida. Naatani sõnad olid lammutanud kõik tema kaitsemehhanismid. Esimest korda 15 aasta jooksul ei saanud ta eitada. Ta ei saanud õigustada. Ta ei saanud peituda oma maine ega tegude taha. Ta oli täielikult paljastatud Jumala ja selle prohveti ees, kes nägi Jumala silmadega. Naatan kummardus ettepoole, tema hääli oli nüüd pehmem, kuid mitte vähem intensiivne. Las ma näitan sulle, mida sa oled kaotanud selle patu pärast, millega sa oled keeldunud silmitsi seismast. Raahel, see nimekiri on laastav ja sa pead seda täielikult kuulma, et mõista kohutavat hinda, mille oled oma kibeduse eest maksnud. Sa oled kaotanud 15 aastat tõelist rõõmu. Iga perekondlik pidu oleks võinud sulle rõõmu pakkuda, võimalus rõõmustada oma õe õnnistuste üle, aga sa muutsid igäüht neist oma kibedusega enesetekitavad piinaks. Sa mürgitasid oma pahameelega hetki, mis oleksid pidanud olema ilusad. Sa oled kaotanud tõelise läheduse Jumalaga. Kõik sinu palved nende 15 aasta jooksul, kõik need tuhandet tundi eestpalvet põrkasid laest tagasi, sest Jumal ei kuule nende palveid, kes keelduvad andestamast. Sa oled rääkinud tühjusega, esitanud religiooset monoloogit, uskudes samal ajal, et oled dialoogis Kõigekõrgemaga. Sa oled kaotanud oma füüsilise tervise. Iga haigus, mida sa kannatad, iga valu, mida sa talud, iga sümptom, mis sind piinab, on otseselt seotud kibeduse mürgiga, millel sa lasid oma südames kasvada. Sinu keha ilmutab väliselt sisemist mürgist, mida sa oled aastaid eitanud. Sa oled kaotanud tõelised suhted. Keegi ei tunne sind tegelikult, Raahel. Kõik teavad maski, mida sa esitles, etendust, mille oled täiustanud, aga keegi ei tea sinu tõelist südant, sest sa oled peitnud oma tõelise mina religioosse silmakirjalikkuse kihtide taha. Sa oled elanud täielikus emotsionaalses üksinduses, olles pidevalt ümbritsetud inimestest. Sa oled kaotanud oma teenimisvõidmise. Oli aeg, mil sinu palved liigutasid mägesid, mil haiged paranesid sinu eestpalvete all, mil taevad avanesid. Millal sa hüüdsid, aga see vägi aurustus aastaid tagasi, kui kibedus blokeeris täielikult sinu ühenduse Jumalaga. Ja ometi käitusid sa edasi nii, nagu poleks midagi muutunud. Ja mis kõige kohutavam, Raahel, sa peaaegu kaotasid oma igavese pääste. Kui sa oleksid surnud ilma selle patule vastu astumata, ilma siiralt meelt parandamata, ilma täielikult andestamata, oleksid sa surmavoodilt otse põrgusse läinud. Vaatamata sinu pühaduse mainele, vaatamata sinu aastatepikkusele usulisele teenistusele, murdis Raaheli hääli lõpuks pisarate ja ülekaalukate emotsioonide poolt. Aga ma ei teinud Deboorale kunagi midagi halba. Ma ei solvanud teda kunagi otseselt. Ma ei öelnud talle kunagi haavavaid sõnu. Ma ei tegutsenud kunagi tema vastu. Ma täitsin alati oma kohustusi õena. Ma kohtlesin teda alati väliselt hästi. Nathan vastas püha kindlameelsusega, mis ei lubanud kõrvalehoidmist. See on täpselt see surelik pettus, milles sa oled elanud, mu tütar. Sa usud, et kuna sa ei tegutsenud oma patu suhtes väliselt, kuna sa ei väljendanud seda verbaalselt, kuna sa säilitasid korrektse käitumise fassaadi, siis pole see kuidagi päris patt. Aga Jumal mõistab kohut südame, mitte ainult väliste tegude üle. Jeesus oli selles osas mäejutluses täiesti selge. Ta ütles: "Te olete kuulnud, et muistsetele põlvedele on öeldud: Sa ei tohi tappa! Ja kes tapab, see kuulub kohtu alla! Aga mina ütlen teile, et igaüks, kes on oma venna peale vihane, kuulub kohtu alla! Sa ei tapnud oma õde oma kätega, vaid sa oled ta tuhat korda tapnud oma südames oma vihamõtetega." Jeesus ütles ka: "Te olete kuulnud, et on öeldud: Sa ei tohi abielu rikkuda! Aga mina ütlen teile, et igaüks, kes vaatab naist himuralt, on juba abielu rikkunud temaga oma südames." Põhimõte on selge. Jumal mõistab kohut mitte ainult väliste tegude, vaid ka südame kavatsuste, mõtete ja emotsioonide üle. Ja sinu süda on olnud täis pattu 15 aastat. Prohvet võttis oma kuuest välja iidse rulli ja hakkas seda vanusest kergelt värisevate kätega lahti rullima. Lubage mul lugeda teile midagi, mida peate kuulma absoluutse selgusega, sest see Jeesuse tähendamissõna räägib otse teie olukorrast ja paljastab teie patu tõsiduse. Ta hakkas lugema selge ja kindla häälega. See on tähendamissõna andestamatust sulasest, mis on kirjas Matteuse 18. peatükis. Mees oli oma isandale võlgu 10 000 talenti, astronoomilise summa, mis võrdub miljonite ja miljonite teenaritega – võla, mida oleks tuhande elu jooksul võimatu tasuda. Isand käskis sulase koos ta naise, laste ja kõigega,

mis tal oli, müüa, et võlg ära maksta. Aga sulane langes põlvili ja anus teda: „Isand, ole minuga kannatlik ja ma maksan sulle kõik.” Selle sulase isand liigutas teda kaastundlikult, lasi ta vabaks ja andestas talle võla täielikult.” Naatan peatus, lastes nende sõnade raskusel tungida. „Võimatu võlg, mis on täielikult andestatud puhta halastuse läbi. Seda on Jumal sinu heaks teinud, Raahel. Su patud on ära teeninud igavese põrgu. Aga Jumala halastuse läbi, töötatud Messia ohvri kaudu, on kogu teie võlg andeks antud. Ma jätkan. Aga kui see sulane välja läks, leidis ta ühe oma kaassulase, kes oli talle võlgu 100 denaari. Tühisumma võrreldes 10 000 talendiga, mis talle andeks anti. Ja ta haaras temast kinni, kägistas teda ja ütles: „Maksa mulle, mis sa võlgned oled!” Siis langes kaassulane ta jalge ette, palus teda ja ütles: „Ole minuga kannatlik ja ma maksan sulle kõik!” Aga ta ei tahtnud, vaid läks ja heitis ta vangi, kuni ta oma võla maksab. Kui ta kaassulased nägid, mis oli juhtunud, said nad väga kurvaks ja läksid ning teatasid oma isandale kõik, mis oli juhtunud. Siis kutsus ta isand ta enda juurde ja ütles: „Sa tige sulane, ma andsin sulle kogu selle võla andeks, sest sa palusid mind. Kas sina ei oleks pidanud halastama oma kaassulase peale, nagu mina sinu peale halastasin? Siis ta isand vihastas ja andis ta piinajate kätte, kuni ta maksab ära kõik, mis tal oli võlgu.“ Naatan sulges rullraamatu ja vaatas otse Raahelile silma nii intensiivselt, et too värises. Kuula nüüd selle tähendamissõna kõige hirmutavamaid sõnu, Raahel. Viimased sõnad, mida Jeesus lausus pärast selle loo jutustamist. Nii teeb ka minu taevane Isa teiega, kui te igäüks oma vennale südamest ei andesta. Kas sa mõistad, mida see tähendab? See tähendab, et andestamatus võib maksta sulle igavese pääste. Jumal andestas sulle tasumatu võla, kui sa tema halastuse vastu võtsid. Ta andestas sulle patud, mis väärised igavest karistust. Ta puhastas sind ebapuhtustest, mis sind temast igaveseks lahutasid. Ja sina oled 15 aastat keeldunud oma õele andestamast abiellumist mehega, keda sa armastasid. Võrreldes sellega, mida Jumal sulle andestas, on sinu solvang mikroskoopiline, tähtsusetu, nagu 100 teenarit võrreldes 10000 talendiga. Aga sinu vastus on olnud metafoorselt haarata oma õel kõrist, hoida halastamatut kibestumist, keelduda vimma vabastamast ja selle eest on Jumal sulgenud taeva sinu kohal. Naatani sõnad langesid Raahelile nagu haamrilöögid, lammutades tema kõva südame viimased kaitserajatised. Lõpuks, pärast 15 aastat kestnud eitamist, pärast tuhandeid tunde enesepettust, pärast õigustuse kindluste ehitamist õigustuse järel, varisesid müürid täielikult. Ta purunes nagu savianum, mis kukub maha. Ta nuttis sügavate oietega, mis näisid tulevat tema olemuse sügavaimast soigusest, valu kohast, mis oli nii vana ja alla surutud, et selle vabanemine oli nagu vägivaldne sünd. Need ei olnud pealiskaudsed enesehaletsuse või manipuleerimise pisarad. Need olid tõelise meeleparanduse pisarad, laastava äratundmise pisarad sellest, kui sügavale ta oli langenud, uskudes, et on Jumalale lähedal. Tema keha värises lainetena nuuksatustest, igäüks intensiivsem kui eelmine. Nathan ootas kannatlikult, katkestamata, lastes Pühal Vaimul teha oma sügava veendumuse tööd. Ta teadis kogemusest, et neid hetki ei saa kiirustada, et tõeline meeleparandus vajab ruumi, et täielikult avalduda. Lõpuks, kui ta sai katkendlike nuuksatuste vahel rääkida, hakkas Raahel pihtima. Mitte üldist ja ebamäära pihtimust, vaid konkreetset ja detailset pihtimust 15 aasta pikkusest varjatud patust. Ta tunnistas üles salajase armastuse, mida ta oli aastaid hoidnud, toites seda oma kujutlusvõimes, nagu oleks see midagi püha, kuigi see oli lihtsalt südame ebajumalakummardamine. Ta tunnistas Deboora kihluse päeval külvatud kibedust, seda tumedat seemet, mille ta lasi idaneda ja piiranguteta kasvada. Ta tunnistas üles iga kadeduse mõtte, mis tal oli, kui ta nägi oma õe õitsengut. Ta tunnistas üles iga tumeda soovi, et Debooraiga juhtuks midagi halba, et ta lõpuks kannatusi tunneks. Ta tunnistas, et oli haigena soovinud oma õe surma. Need kohutavad mõtted oli ta kohe alla surunud, kuid mitte kunagi neile siiralt vastu astunud. Ta tunnistas, et kogu tema usulise teenistuse elu oli olnud meeleheitlik katse kompenseerida varjatud pattu, millest ta keeldus vabanemast. Ta tunnistas, et oli kasutanud religioossust maskina oma silmakirjalikkuse varjamiseks, et ta oli muutnud vaimsed distsipliinid enesepettuse tööriistadeks, mitte tõelise muutumise vahenditeks. Ta tunnistas, et oli valetanud kõigile, kaasa arvatud iseendale, oma südame tegeliku seisundi kohta 15 aastat. Kõige valusam oli see, kui Raahel lõpuks tunnistas täieliku tõe sõnadega, mis tulid tema murtud hinge sügavaimast osast. Olen elanud vales 15 aastat. Kõik pidasid mind pühaks, austasid mind vagaduse eeskujuna, küsisid minult vaimset nõu. Aga ma olin halvim silmakirjatseja. Olen palvetanud

tuhandeid palveid, mille Jumal tagasi lükkas, sest need tulid andestamatusest täis südamest. Olen paastunud sadu päevi, mis talle midagi ei tähendanud, sest mu süda oli temast kaugel. Olen teeninud tema nimel, elades samal ajal otseses mässus tema selgeima andestamiskäsu vastu. Olen kaotanud 15 aastat oma elust, taotledes valet pühadust, samal ajal hüljates tõelise pühaduse, mis algab puhtast südamest. Olen hävitanud oma tervise, toites mürgist kibedust. Olen blokeerinud oma õnnistused oma andestamatusega. Olen saboteerinud oma saatust, keeldudes pahameelest vabanemast. Ja mis kõige hullem, ma peaaegu kaotasin oma igavese pääsemise. Ma peaaegu läksin sellest surmavoodist otse põrgusse. Mitte ilmselgete pattude pärast, mida kõik nägid, vaid varjatud patu pärast, mida ma kiivalt valvasin, raevukalt kaitsesin, pidevalt õigustades seda. Ma olen Jumala ees süüdi ja väärin tema kohtuotsust. Naatan võttis ta käest isaliku hellusega, ta enda silmad kaastundepisaraid täis. Kuula mind nüüd hoolega, mu tütar, sest see, mida ma sulle räägin, on sama oluline kui kõik, mida ma seni olen öelnud. Sul on veel lootust. Tõeline meelearandus avab alati ukse taastamisele, olenemata sellest, kui raske patt on olnud. Jumal ei tunne rõõmu õelate surmast, vaid sellest, et nad pöörduvad oma kurjadelt teedelt ja elavad. Sa oled oma patu täielikult ära tundnud. Sa oled selle tingimusteta üles tunnistanud. Sa oled tema ees oma südame murdnud. Need on esimesed olulised sammud tervenemise suunas. Aga nüüd pead sa tegema midagi enam kui lihtsalt oma patu ära tundmist. Sa pead täielikult andestama. Sa pead vabanema kogu pahameelest oma õe vastu. Mitte sellepärast, et ta on sinult andestust palunud. Ta isegi ei tea, et sa oled teda kõik need aastad vihanud. Mitte sellepärast, et ta seda väärib või on selle teenimiseks midagi teinud. Vaid sellepärast, et Jumal nõuab seda kategooriliselt ilma eranditeta, tingimusteta. Andestus ei ole peamiselt su õe hüvanguks, kuigi see tuleb talle kindlasti kasuks. Andestus on sinu enda vabanemiseks. See on selleks, et murda ahelad, mis on sind 15 aastat orjastanud. See on selleks, et avada taevaväravad sinu elule uuesti. See on selleks, et taastada sinu osadus Jumalaga, mis on nii kaua blokeeritud olnud. Raahel noogutas läbi pisarate, kuid tema hääl värises tõelisest ebakindlusest. Aga kuidas, Nathan? Kuidas ma andestan 15 aastat kogunenud valu? Kuidas ma saan lahti lasta millestki, mis on olnud osa minust nii kaua, et ma ei teagi, kes ma ilma selle kibedusega olen? Kuidas ma saan muuta nii sügavalt juurdunud emotsioone? vastas Nathan aastakümnete pikkuse Jumalaga käimise tarkusega. Andestus ei alga tunnetest, mu tütar. Kui sa ootad andestamissooviga, siis sa ei tee seda kunagi. Tunded järgnevad kuulekusele. Need ei eelne sellele. Esiteks teed sa tahteotsuse andestada. See on teadlik [muusikaline] sinu tahteakt, alludes Jumala tahtele. Sa kuulutad seda suuga, kaasates tegusse nii oma vaimu kui ka keha. Ma annan Debooraile täielikult andeks. Ma vabastan kogu pahameele, kogu kibeduse, kogu andestamatuse. Ma loobun oma õigusest hoida seda solvangut tema vastu. Ma vabastan ta kõigist võlgadest, mis minu arvates tal minuga on. Ja siis iga kord, kui kibedustunne üritab tagasi tulla, ja ma kinnitan sulle, et nad üritavad seda korduvalt teha, sest need on mustrid, mis on sügavalt sinu meelde ja emotsioonidesse sööbinud. Sa kuulutad oma otsust uuesti andestada. Sa ei lase oma emotsioonidel oma tegusid dikteerida. Selle asemel allutad sa oma emotsioonid otsusele Jumalale kuuletuda. Aja jooksul, kui sa sellest otsusest järjekindlalt kinni pead ja keeldud naasmast vanade kibedate mõttemustrite juurde, hakkavad sinu emotsioonid sinu tahtega joonduma. Ühel päeval ärkad sa üles ja avastad, et suudad oma õele mõelda ilma kõhus pitsitust tundmata. Sa suudad näha tema õnne ilma kadedust tundmata. Sa suudad teda siiralt südamest õnnistada. Aga sa pead mõistma midagi olulist, Raahel. Andestamine ei tähenda õelda, et kõik oli korras. See ei tähenda oma valu eitamist või teesklemist, et sa ei saanud haiget. Valu oli reaalne. Pettumus oli reaalne. Kaotus oli reaalne. Andestamine tähendab oma kättemaksuõigusest loobumist ja Jumala kohtunikuks laskmist. See tähendab tunnistamist, et Jumalal on sinu elu jaoks parem plaan kui see, mida sa Eelijaga ette kujutasid. See tähendab usaldamist, et Jumal on kõige üle ülim, sealhulgas selle üle, kes kellega abiellub. See tähendab aktsepteerimist, et tema tahe on parem kui sinu oma, isegi kui sa ei saa aru, miks asjad nii läksid, nagu nad läksid. Samal pärastlõunal, just kui päike hakkas loojuma, värvides taeva oranžiks ja lillaks, astus Deboora tuppa, kandes kaussi kuuma puljongit oma haigele õele. Ta leidis Raaheli valjusti nutmas, Nathan istus tema kõrval ja hoidis ta kätt. Deboora pillas kausi maha, see kukkus vastu kivipõrandat ja puljong voolas igas suunas laiali. Ta jooksis ehmunult voodi poole,

nägu murest kahvatu. Mis toimub, mu õde? Kas sa kannatad rohkem? Kas valu süvenes? Kas sa pead ma kohe arsti kutsuma? Raahel võttis õe käed oma värisevate kätega. Tema silmad olid punased ja paistes tundidepikkusest nutmisest. Tema nägu oli haigusest ja emotsioonidest kõhn. Kuid tema ilmes oli midagi muud. Esimest korda 15 aasta jooksul polnud tal maski. Ta oli täiesti ehtne, täiesti haavatav, täiesti ehtne. Deboora, ma pean sulle midagi rääkima. Midagi, mida olen 15 aastat hoidnud. Midagi, mis on mind seestpoolt aeglaselt tapnud. Ja kui ma peagi suren, ei saa ma lahkuda ilma seda sulle üles tunnistamata ja sinu andestust palumata. Pisaratest murtud häälega hakkas ta kõike üles tunnistama. Ta rääkis talle oma salajasest armastusest Eelija vastu, kuidas ta oli aastaid unistanud temaga abiellumisest, kuidas ta oli neid tundeid alles hoidnud, neid kunagi väljendamata. Ta rääkis talle päevast, mil Deboora teatas oma kihlusest, kuidas ta tundis, kuidas pistoda ta südant läbistas, kuidas ta naeratas ja õnnistas, kui midagi tema sees purunes. Ta rääkis talle 15 aastast varjatud kibedusest, igast kadedusmõttest, mis tal oli, igast hetkest, mil ta salaja soovis, et Deboora'ga juhtuks midagi halba. Ta rääkis talle päevast, mil ta oli haige, tunnistades laastava häbiga, et ta oli hetkeks soovinud tema surma. Ta rääkis talle, kuidas ta oli elanud täielikku valet, naeratades vihates, kallistades kadestades, palvetades pahaks pannes. Ta rääkis talle, kuidas kogu tema usulise teenistuse elu oli olnud katse kompenseerida pattu, millega ta keeldus silmitsi seismast. Ta tunnistas kõik üles ilma reservatsioonideta, ilma õigustusega, ilma midagi pisendamata. Kui ta oli pihtimise lõpetanud, kui ta lõpuks ütles sõnad, mida ta oli pidanud 15 aastat ütleva, Deboora, ma palun sinult andestust 15 aasta pikkuse salajase vihkamise, 15 aasta pikkuse täieliku silmakirjalikkuse eest. Iga kord, kui ma sulle naeratasin, samal ajal kui ma sind oma südames vihkasin, iga õnnistuse eest, mille ma laususin, samal ajal kui ma sind sisemiselt needsin, valitses hetk täielikku vaikust. Deboora töötles kõike, mida ta just kuulis, pisarad hakkasid mööda ta põski voolama. Seejärel, armuavaldusena, mis peegeldas Jumala armu ennast, kallistas ta teda tihedalt, nii tihedalt, et Raahel vaevu hingata sai. Mu õde, mu armas õde, ma annan sulle andeks täielikult, absoluutselt, ilma tingimusteta. Mul polnud aimugi sinu valust. Kui ma oleksin teadnud, kui ma oleksin isegi kahtlustanud, oleksin ma teinud kõik, et seda leevendada. Ma oleksin Eelijaist lahti öelnud, kui sa oleksid küsinud. Ma oleksin sinuga rääkinud. Ma oleksin sinu nõu küsinud. Aga ma ei teadnud kunagi. Ja nüüd mu süda murdub, kui mõtlen kõigile kannatustele, mida sa oled 15 aastat üksi kandnud. Aga ma annan sulle kõik andeks. Iga vihkamise mõte, iga kurja soov, iga silmakirjalikkuse hetk – kõik on andeks antud. Ja ma tahan, et sa teaksid midagi enamat, midagi, mida sa pead kuulma ja uskuma. Ma armastan sind sügavalt. Ma olen sind alati armastanud. Ma olen sind alati imetlenud. Sa oled alati olnud minu eeskuju, minu kangelane, minu vanem õde, keda ma tahtsin kõiges jälgendada. Kaks õde nutsid koos tundide kaupa, samal ajal kui päike täielikult loojus ja tähed hakkasid öötaevasse ilmuma. Aastatepikkune emotsionaalne distants, mis oli maskeeritud viisakuseks, sulas selles pikas embuses. Nähtamatu barjäär, mille Raahel oli oma kibedusega ehitanud, varises lõpuks täielikult kokku. Ja esimest korda 15 täisaasta jooksul tundis Raahel tõelist rahu. Mitte valet rahu, mis tuleb eitamisest või tühjast religioossusest. Mitte pealiskaudset rahu, mis tuleneb ebamugavate mõtete vältimisega hõivatud olemisest, vaid sügavat üleloomulikku rahu, mida saab tuua ainult tõeline andestus. Rahu, mis ületab kogu arusaamise. Nathan vaatas seda stseeni rõõmupisarad mööda tema vananevat nägu alla voolamas. Ta sosistas endale, aga piisavalt valjusti, et mõlemad õed kuuleksid. See on andestuse vägi. Seda on Jumal oodanud 15 aastat. See on taastamine, mille saab tuua ainult tema, kui me täielikult tema tahte alistume. Kuid Raaheli lool on kibemagus lõpp, millega peame silmitsi seisma jõhkra aususega, sest täielik tõde õpetab meile olulisi õppetunde. Kuigi ta koges sügavat vaimset vabanemist, kuigi ta oli täielikult taastunud oma suhetes Jumala ja oma õega, oli 15 aastat kestnud mürgise kibestumise põhjustatud füüsiline kahju juba tehtud. Tema elutähtsad organid olid aastatepikkuse kroonilise stressi, pideva põletiku ja pidevalt kõrgeenenud stresshormoonide tõttu liiga kahjustatud. Tema süda oli liiga nõrk. Tema neerud olid liiga ohustatud. Tema keha oli liiga kaua mürgitatud kibedusega, mida ta poolteist aastakümnet iga päev toitis. Kolm päeva pärast leppimist Debooraga, kolm päeva pärast seda, kui ta oli lõpuks vabastanud kibeduse, mis oli teda seestpoolt happena neelanud, kolm päeva pärast vabastava andestuse kogemist, mille ta oli nii kaua tagasi lükanud, suri

Raahel. Ta suri rahus, ümbritsetuna oma õest ja prohvet Naatanist. Tema viimased sõnad, mis olid lausunud vaevaliselt, kuid absoluutse selguse ja veendumusega, Naatan ja Deboora kummardusid tema kohale, et kuulda iga väärtuslikku sõna, olid need, mis jäid kuulajate mällu sööbima. Ma elasin 55 aastat uskudes, et olen püha, kuigi mu süda oli seest mäda. Kaotasin 15 aastat loendamatu õnnistusi, tõelist rõõmu, tõelist lähedust Jumalaga patu pärast, mida ma kangekaelselt keeldusin tunnistamast. Kibedus röövis minult järk-järgult, kuid leppimatult tervise. See röövis minult rahu, mida ma kunagi täielikult tagasi ei saanud. See röövis minu teenimisvõidmise, mis mul kunagi oli. See röövis minult peaaegu igavese pääste. Kui ma saaksin need aastad uuesti elada, kui Jumal annaks mulle teise võimaluse, andestaksin ma kohe, ootamata päevagi. Andestamatuse hind on liiga kõrge, liiga laastav, liiga hävitav. Ära tee minu viga. Ära oota surmavoodini, et vabaneda kibedusest, mis sind tapab. Anna andeks nüüd, kuni sul on veel aega, kuni sul on veel tervist, kuni sa saad veel nautida vabaduse vilju, mida andestus toob. Ära lase uhkusel, valul või õigsuse tundel röövida sinult väärtuslikke aastaid külluslikku elu. Andestus ei ole nõrkus. See on suurim jõud, mis eksisteerib. Anna nüüd andeks. Ja nende viimaste sõnade kajades vaikselt toas, sulges Raahel viimast korda silmad ja astus selle juurde, kes lõpuks oma viimastel maistel päevadel oli talle kibeduse andestanud, sest ta siiralt kahetses ja andestas oma murtud südame sügavusest. Raaheli lugu ei ole emotsionaalseks meelelahutuseks mõeldud keerukas väljamõeldis. See on miljonite kristlaste täpne peegeldus just sel hetkel. Päris inimesed, kes istuvad pühapäev-pühapäeva järel kirikupinkidel, palvetavad tulihingeliselt oma palvekambrites, teenivad aktiivselt erinevates teenistustes, paastuvad regulaarselt vastavalt vaimsetele distsipliinidele, kuid hoiavad sügavat kibedust, iidset pahameelt ja surelikku andestamatust oma südame sügavustes, hoolikalt peidetuna auväärse religioossuse kihtide taha. Ja see varjatud patt blokeerib täielikult nende vaimset elu, sulgeb taeva nende kohal, hävitab süstemaatiliselt nende tervist, röövib järk-järgult nende rõõmu. Heebrealastele 12:1–15 hoiatab meid kristallselgusega, mida ei saa valesti tõlgendada. Vaadake, et keegi ei jääks ilma Jumala armust. Et ükski kibeduse juur ei tärkaks ega tekitaks probleeme ja paljud selle läbi rüvetuks. Kibedus mitte ainult ei hävita sind, vaid see saastab ka kõiki sinu ümber. Täna on sinu vabanemise päev, kui oled valmis lahti laskma. Täna on sinu võimalus vältida Raaheli saatust. Täna saad sa valida täieliku andestamise. Vabasta kogu pahameel. Vabasta need, kes sind on solvanud. Ära oota oma surmavoodini.